

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem Alešem Korejtkem ve věci **žalobce OSA – Ochranný svaz autorský pro práva k dílům hudebním, z. s.**, IČO: 638 39 997, Čs. Armády 786/20, 160 56 Praha 6, **zastoupeného Jiřím Štaidlem, advokátem**, Apolinářská 6, 128 00 Praha 2, proti **žalovanému DC Promo Agency, s. r. o.**, IČO: 027 57 729, Havlíčkova 83, 537 01 Chrudim, **zastoupenému Marianem Pavlovem, advokátem**, Malé náměstí 125, 500 03 Hradec Králové, **o zaplacení 75.322 Kč s příslušenstvím,**

t a k t o :

- I. Žaloba o zaplacení 58.080 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 17.10.2015 do zaplacení a žaloba o zaplacení 17.242 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 23.12.2015 do zaplacení se **z a m í t á .**
- II. Žalobce **je p o v i n e n** nahradit žalovanému náklady řízení ve výši 13.552 Kč, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalovaného Mariana Pavlova, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal ke Krajskému soudu v Hradci Králové – pobočce v Pardubicích (dále též „soud“) žalobu, v níž tvrdil, že je (mimo jiné) na základě rozhodnutí Ministerstva kultury České republiky ze dne 28.2.2001, č. j. 4449/2001, o udělení oprávnění k výkonu hromadné správy podle § 98 a násl. zák. č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „autorský zákon“), oprávněn (mimo jiné) udělovat souhlas s užitím hudebních děl s textem či bez textu při jejich nedivadelním provozování živě nebo ze zvukového či zvukově obrazového záznamu a při provozování rozhlasového a televizního vysílání. Dále je žalobce (mimo jiné) oprávněn sjednávat a vybírat autorské odměny za takové užití či se domáhat vydání bezdůvodného obohacení z neoprávněného užití děl (srov. § 100 odst. 1 písm. h/, i/, j/ autorského zákona).

Dále žalobce tvrdil, že žalovaný

- a) „užil ve dnech 20.6.2014 a 21.6.2014 chráněná autorská díla prostřednictvím veřejného užití hudebních děl s využitím technických zařízení v rámci 14. ročníku elektronického hudebního festivalu s názvem Svojšice 2014“,
- b) „užil dne 25.12.2014 chráněná autorská díla prostřednictvím veřejného užití hudebních děl s využitím technických zařízení v rámci akce s názvem Christmas party“,

a to bez toho, aby měl s žalobcem uzavřenu licenční smlouvu. Dle žalobce tak žalovaný autorská díla (bez konkretizace) užil neoprávněně. Jelikož žalovaný dobrovolně nevydal bezdůvodné obohacení ve smyslu § 40 odst. 4 autorského zákona, domáhal se žalobce před soudem toho, aby soud žalovanému uložil povinnost vydat žalobci bezdůvodné obohacení, které žalobce vyčíslil podle jím vydávaného sazebníku odměn na 75.322 Kč (včetně daně z přidané hodnoty ve výši 21 %) s příslušenstvím, a povinnost nahradit mu náklady řízení. Daň z přidané hodnoty požadoval žalobce vzdor tomu, že zdejší soud trvale poučuje kolektivní správce o tom, že u bezesmluvního plnění nelze daň z přidané hodnoty požadovat (z poslední doby srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16.12.2015, č. j. 30Cdo 5429/2014 – 660 / OSA – Ochranný svaz autorský pro práva k dílům hudebním, z. s., vs. Lázně Darkov, a.s./, a rozsudek téhož soudu ze dne 27. 1. 2016, sp. zn. 30 Cdo 2715/2015 /OSA – Ochranný svaz autorský pro práva k dílům hudebním, z. s., vs. Horské lázně Karlova Studánka, s.p./).

Žalovaný nárok uplatněný žalobou neuznával (odpor na listech číslo 40 až 41, vyjádření na listech číslo 48 až 50 soudního spisu) a namítal, že žádná „chráněná autorská díla“ neužil, přičemž poukázal na to, že žalobce před podáním žaloby a ani v žalobě neuvedl, jaká „chráněná autorská díla“ měl žalovaný užit. Přitom existuje velké množství autorských děl, která byla poskytnuta autorem k volnému užití pod licencí Creative Commons. Nadto jsou zde i díla autorů, kteří výslovně prohlásili, že nechtějí být kolektivními správci zastupováni (viz např. Svaz nezávislých autorů). Žalovaný též zpochybnil přiměřenost a obvyklost žalobcem požadované licenční odměny, z níž pak žalobce vycházel při určování

výše bezdůvodného obohacení. Připomněl též, že u bezsmluvního plnění nelze daň z přidané hodnoty požadovat.

Dle § 12 odst. 1 autorského zákona autor má právo své dílo užít v původní nebo jiným zpracované či jinak změněné podobě, samostatně nebo v souboru anebo ve spojení s jiným dílem či prvky a udělit jiné osobě smlouvou oprávnění k výkonu tohoto práva; jiná osoba může dílo užít bez udělení takového oprávnění pouze v případech stanovených tímto zákonem.

Dle § 12 odst. 4 písm. f) autorského zákona právem dílo užít je právo na sdělování díla veřejnosti (§ 18), zejména

1. právo na provozování díla živě nebo ze záznamu a právo na přenos provozování díla (§ 19 a 20),
2. právo na vysílání díla rozhlasem či televizí (§ 21),
3. právo na přenos rozhlasového či televizního vysílání díla (§ 22),
4. právo na provozování rozhlasového či televizního vysílání díla (§ 23).

Dle § 18 odst. 1, 2, 3 autorského zákona sdělováním díla veřejnosti se rozumí zpřístupňování díla v nehmotné podobě, živě nebo ze záznamu, po drátě nebo bezdrátově. Sdělováním díla veřejnosti podle odstavce 1 je také zpřístupňování díla veřejnosti způsobem, že kdokoli může mít k němu přístup na místě a v čase podle své vlastní volby zejména počítačovou nebo obdobnou sítí. Sdělováním díla veřejnosti není pouhé provozování zařízení umožňujícího nebo zajišťujícího takové sdělování.

Dle § 19 odst. 1, 2 autorského zákona se živým provozováním díla rozumí zpřístupňování díla živě prováděného výkonným umělcem, zejména živě přednášeného literárního díla, živě prováděného hudebního díla s textem nebo bez textu, anebo živě scénicky předváděného díla dramatického nebo hudebně dramatického, choreografického nebo pantomimického. Přenosem živého provozování díla se rozumí současné zpřístupňování živě provozovaného díla pomocí reproduktoru, obrazovky nebo podobného přístroje umístěného mimo prostor živého provozování s výjimkou užití díla způsoby podle § 21 až 23.

Dle § 30 odst. 1 autorského zákona za užití díla podle tohoto zákona se nepovažuje užití pro osobní potřebu fyzické osoby, jehož účelem není dosažení přímého nebo nepřímého hospodářského nebo obchodního prospěchu, nestanoví-li tento zákon jinak.

Dle § 40 odst. 4 autorského zákona autor, do jehož práva bylo neoprávněně zasaženo, má právo na náhradu škody a na vydání bezdůvodného obohacení podle zvláštních právních předpisů; místo skutečně ušlého zisku se autor může domáhat náhrady ušlého zisku ve výši odměny, která by byla obvyklá za získání takové licence v době neoprávněného nakládání s dílem. Výše bezdůvodného obohacení vzniklého na straně toho, kdo neoprávněně nakládal s dílem, aniž by k tomu získal potřebnou licenci, činí dvojnásobek odměny, která by byla za získání takové licence obvyklá v době neoprávněného nakládání s dílem.

Dle § 46 odst. 1 autorského zákona licenční smlouvou autor poskytuje nabyvateli oprávnění k výkonu práva dílo užít (licenci) k jednotlivým způsobům nebo ke všem způsobům užití, v rozsahu omezeném nebo neomezeném, a nabyvatel se zavazuje, není-li podle § 49 odst. 2 písm. b) sjednáno jinak, poskytnout autorovi odměnu.

Dle § 95 odst. 1 autorského zákona účelem kolektivní správy práv podle tohoto zákona (dále jen „kolektivní správa“) je kolektivní uplatňování a kolektivní ochrana majetkových práv autorských a majetkových práv souvisejících s právem autorským a umožnění zpřístupňování předmětů těchto práv veřejnosti. Práva povinně kolektivně spravovaná jsou pak vyjmenována v § 96 autorského zákona.

Dle § 97 odst. 1, 3, 4 autorského zákona § 97 kolektivním správcem je ten, kdo získal oprávnění k výkonu kolektivní správy (odst. 1). Kolektivní správa je vykonávána soustavně, vlastním jménem a na vlastní odpovědnost. Kolektivní správa není podnikáním (odst. 3). Kolektivní správu vykonává kolektivní správce jako hlavní předmět činnosti (odst. 4).

Dle § 100 odst. 1 písm. h), i), a j) autorského zákona je kolektivní správce povinen s péčí řádného hospodáře, odborně a v rozsahu uděleného oprávnění uzavírat s uživateli předmětů ochrany nebo s osobami oprávněnými hájit zájmy v nich sdružených uživatelů nebo s osobami oprávněnými zastupovat zájmy uživatelů podle zvláštního právního předpisu, kteří užívají předměty ochrany tímž nebo podobným způsobem, nebo s osobami povinnými platit odměny podle tohoto zákona, za přiměřených a rovných podmínek smlouvy, kterými se pro uživatele

1. poskytuje oprávnění k výkonu práva užít předměty ochrany, k nimž takové právo kolektivně spravují,
2. stanovuje výše a způsob placení odměn podle § 96 odst. 1 písm. a) bodů 1 a 2 a písm. b) a sleduje jejich plnění,
3. stanovuje výše a způsob placení odměn podle § 19 odst. 1 a 2, a to na základě počtu osob, kterým je dílo sděleno,
4. určuje způsob placení odměn stanovených tímto zákonem,

domáhat se vlastním jménem na účet zastupovaných nositelů práv nároku na náhradu škody, nároku na vydání bezdůvodného obohacení z neoprávněného výkonu kolektivně spravovaného práva a nároku na zdržení se neoprávněného výkonu kolektivně spravovaného práva, ledaže se nositel práva, je-li k tomu oprávněn, takového nároku domáhá sám nebo je to nevhodné,

vybírat v souladu se zákonem a smlouvami podle písmene h) pro nositele práv odměny a případné příjmy z vydání bezdůvodného obohacení, rozdělovat je a vyplácet je v souladu s rozúčtovacím řádem.

Dle § 3028 odst. 3 zák. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále též „NOZ“), není-li dále stanoveno jinak, řídí se jiné právní poměry vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona (1. 1. 2014), jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé, včetně práv a povinností z porušení smluv uzavřených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dosavadními

právními předpisy. To nebrání ujednání stran, že se tato jejich práva a povinnosti budou řídit tímto zákonem ode dne nabytí jeho účinnosti.

Dle § 451 odst. 1, 2 zák. č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), kdo se na úkor jiného bezdůvodně obohatí, musí obohacení vydat. Bezdůvodným obohacením je majetkový prospěch získaný plněním bez právního důvodu, plněním z neplatného právního úkonu nebo plněním z právního důvodu, který odpadl, jakož i majetkový prospěch získaný z nepoctivých zdrojů.

Podle § 2991 odst. 1, 2 NOZ kdo se na úkor jiného bez spravedlivého důvodu obohatí, musí ochuzenému vydat, oč se obohatil. Bezdůvodně se obohatí zvláště ten, kdo získá majetkový prospěch plněním bez právního důvodu, plněním z právního důvodu, který odpadl, protiprávním užitím cizí hodnoty nebo tím, že za něho bylo plněno, co měl po právu plnit sám.

Dle 100 odst. 1 občanského zákoníku právo se promlčí, jestliže nebylo vykonáno v době v tomto zákoně stanovené (§ 101 až 110). K promlčení soud přihledne jen k námitce dlužníka. Dovolá-li se dlužník promlčení, nelze promlčené právo věřiteli přiznat.

Dle § 107 odst. 1, 2 občanského zákoníku právo na vydání plnění z bezdůvodného obohacení se promlčí za dva roky ode dne, kdy se oprávněný dozví, že došlo k bezdůvodnému obohacení a kdo se na jeho úkor obohatil. Nejpozději se právo na vydání plnění z bezdůvodného obohacení promlčí za tři roky, a jde-li o úmyslné bezdůvodné obohacení, za deset let ode dne, kdy k němu došlo.

Dle § 638 odst. 1, 2 NOZ právo na vydání bezdůvodného obohacení se promlčí nejpozději za deset let ode dne, kdy k bezdůvodnému obohacení došlo. Bylo-li bezdůvodné obohacení nabyto úmyslně, promlčí se právo na jeho vydání nejpozději za patnáct let ode dne, kdy k bezdůvodnému obohacení došlo.

Dle § 3036 NOZ podle dosavadních právních předpisů se až do svého zakončení posuzují všechny lhůty a doby, které začaly běžet přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i lhůty a doby pro uplatnění práv, která se řídí dosavadními právními předpisy, i když začnou běžet po dni nabytí účinnosti tohoto zákona.

Ústavněprávní limity (jak sám Ústavní soud zdůraznil) posuzování žalob na vydání bezdůvodného obohacení za nakládání s autorským dílem stanovil Ústavní soud, jehož vykonatelná rozhodnutí jsou v souladu s čl. 89 odst. 2 Ústavy závazná pro všechny orgány i osoby, v odůvodnění nálezu ze dne 15.4.2014, sp. zn. II. ÚS 3076/13. Zdůraznil, že pro posouzení důvodnosti žaloby je rozhodující, zda žalovaný sděloval autorská díla veřejnosti, zda k tomuto sdělování autorských děl veřejnosti skutečně docházelo po dobu uvedenou v žalobě a zda se jednalo o díla autorů, jejichž práva je oprávněn kolektivní správce na základě zákona či smlouvy spravovat.

Výše uvedené zopakoval Ústavní soud znovu např. v odůvodnění nálezů ze dne 6.5.2015, sp. zn. IV. ÚS 2445/14, a sp. zn. IV. ÚS 2496/14. Konkrétně uvedl, že (bod 27

odůvodnění citovaných nálezů) kolektivní správce musí prokázat, zda „došlo k zásahu do autorských práv subjektů, které je oprávněn zastupovat právě on.“

Jelikož žalobce v žalobě (ani později) neuvedl, jaká autorská díla měl žalovaný neoprávněně užít (o jaká autorská díla se jednalo nebylo možno zjistit ani z důkazů označených v žalobě, žalobce nedisponuje ani záznamem z předmětných akcí, má k dispozici pouze několikaminutový záznam z festivalu Svojšice 2014), vyzval soud (mimo jiné) při jednání dne 31. 10. 2016 žalobce, aby žalobní tvrzení v tomto směru doplnil s tím, že pokud tak neučiní, soud žalobu zamítne, neboť povinností žalobce jakožto kolektivního správce je (mimo jiné - viz nálezy Ústavního soudu citované výše) prokázat, že žalovaný bez licenční smlouvy užil díla autorů, jejichž práva je oprávněn kolektivní správce na základě zákona či smlouvy spravovat. Jestliže ale žalobce ani neuvedl, jaká díla (nebyl uveden druh díla /hudba či text/, název díla ani jeho autor) žalovaný neoprávněně užil, nemohl (logicky) ani prokázat, že je oprávněn zastupovat autory těchto děl (která neuvedl), tedy nemohl prokázat, že je aktivně věcně legitimován (již vůbec pak soudu není zřejmé, na základě čeho žalobce „určil“ výši bezdůvodného obohacení „za neoprávněné užití chráněných autorských děl“, když tato díla nebyl schopen identifikovat).

Na výzvu soudu reagoval žalobce tak, že připustil, že není schopen uvést, jaká konkrétní autorská díla byla žalovaným užita, neboť mu žalovaný doposud nepředložil program produkce s uvedením jmen autorů a názvů děl, která byla provozována. K tomu soud uvádí, že skutečnost, že žalovaný nesplnil povinnost plynoucí z § 100 odst. 5 autorského zákona, žalobce nezbavuje povinnosti tvrdit a prokázat všechny rozhodné skutečnosti z hlediska hmotného práva, zvláště když žalobce měl možnost provést v průběhu jednotlivých akcí kontrolu a při této kontrole zajistit potřebné důkazy.

Sporné řízení je ovládáno zásadou projednací, podle které tvrdit skutečnosti a navrhopvat pro ně důkazy je zásadně věcí účastníků řízení. To znamená, že v souladu s ustanovením § 120 odst. 1 a 3, jakož i ustanoveními § 79 odst. 1 a § 101 odst. 1 o. s. ř. účastníky tíží povinnost tvrzení, resp. břemeno tvrzení (onus proferendi) a povinnost důkazní, resp. důkazní břemeno (onus probandi). Nestanoví-li právní předpis jinak, stíhá důkazní břemeno toho účastníka, jemuž je existence příslušné skutečnosti podle hmotného práva ku prospěchu (dle ustálené judikatury předpoklady vzniku právního vztahu z bezdůvodného obohacení prokazuje v soudním řízení ten, kdo se vydání bezdůvodného obohacení domáhá /viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 11. 2014, sp. zn. 28 Cdo 3204/2014/). Z uvedeného vyplývá, že účastník, který neunesl důkazní břemeno, nese nepříznivé následky v podobě takového rozhodnutí soudu, které bude vycházet buď ze skutkového stavu, zjištěného na základě ostatních provedených důkazů, nebo z neprokázání tvrzeného skutkového stavu (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 24. 8. 1995, sp. zn. III. ÚS 178/95). Uvedené platí již od starověku (actori incubit probatio, resp. actore non probante reus absolvitur), stejně jako to, že žalobce má přijít k soudu lépe připravený než žalovaný (actor venire debet instructor quam reus).

Žalobce, jak již bylo uvedeno výše, neuvedl (netvrdil), jaká „chráněná autorská díla“ žalovaný neoprávněně užil (žalobce neuvedl, zda se jednalo o hudbu či text, neuvedl názvy autorských děl ani autory jednotlivých děl), a proto nemohl (logicky) ani prokázat, že je

oprávněn zastupovat autory těchto děl (která neuvedl), tedy nemohl prokázat (a neprokázal), že je aktivně věcně legitimován. Soud proto jeho žalobu zamítl. Na tomto místě je třeba připomenout, že činnost kolektivního správce směřující k ochraně práv subjektů, které zastupuje, musí spočívat na zásadách opodstatněnosti a rozumnosti. Kolektivní správce musí mít vždy na zřeteli, že povinnost uzavřít licenční smlouvu týkající se autorského vlastnictví vyvstává pouze tehdy, pokud je do tohoto práva autorů předmětů ochrany ze strany dalších subjektů skutečně zasaženo. Přitom musí být kolektivní správce o zásahu do autorských práv najisto spraven či musí na základě zjištěných skutečností dospět k jednoznačnému závěru, že k zásahům do autorských práv jím zastupovaných subjektů dochází. Opačný a ve své podstatě velmi restriktivní přístup by se neslučoval s principy soukromoprávních vztahů mezi kolektivním správcem a uživatelem předmětů ochrany a ani případně s výkonem kolektivní správy jako určitého veřejnoprávního oprávnění. V těchto případech by totiž nebyl brán v úvahu důvod a účel uzavírání licenčních smluv spočívající v ochraně autorského vlastnictví, nýbrž docházelo by k nedůvodnému obohacování kolektivního správce neakceptovatelným dovozováním skutečností nezbytných pro uzavření licenční smlouvy, jež by však nemělo svůj základ v příslušné právní úpravě (srov. body 21 odůvodnění nálezů Ústavního soudu ze dne 6.5.2015, sp. zn. IV. ÚS 2445/14, a sp. zn. IV. ÚS 2496/14).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud dle § 142 odst. 1 o. s. ř. tak, že žalovanému jako účastníku, který měl ve věci plný úspěch, přiznal vůči žalobci právo na náhradu nákladů řízení (§ 151 odst. 1 o. s. ř.) spočívajících

- a) v odměně advokáta dle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 3 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb. (k tomu srov. právní názor vyslovený v odůvodnění rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 14.6.2016, č. j. 3 Co 162/2014) za 4 úkony právní služby po 2.500 Kč (převzetí a příprava zastoupení, 2 x písemné podání ve věci samé, účast u jednání dne 31.10.2016) ve výši 10.000 Kč,
- b) v paušální náhradě hotových výdajů advokáta za 4 úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.) ve výši 1.200 Kč,

Práva na náhradu cestovních výdajů (včetně práva na náhradu za promeškaný čas) za cestu z Hradce Králové do Pardubic a zpět k soudnímu jednání se žalovaný vzdal.

Vše pak je nutno navýšit o 21 % DPH (2.453 Kč), neboť advokát žalovaného je plátcem této daně (§ 137 odst. 3 o. s. ř.). Celkové náklady řízení tedy činí 13.552 Kč.

Platební místo („k rukám zástupce žalovaného“) bylo určeno v souladu s § 149 odst. 1 o. s. ř., dle kterého zastupoval-li advokát účastníka, jemuž byla přisouzena náhrada nákladů řízení, je ten, jemuž byla uložena náhrada těchto nákladů, povinen zaplatit ji advokátu.

Lhůta k splnění povinnosti uložené výrokem II pak byla určena v souladu s § 160 odst. 1 o. s. ř., dle něhož uložil-li soud v rozsudku povinnost, je třeba ji splnit do tří dnů od právní moci rozsudku.

Nad rámec nutného odůvodnění je však třeba (zejména za účelem eliminace dalších sporů) uvést, že pokud jde o výši licenční odměny, Nejvyšší soud již v odůvodnění rozsudku ze dne 21. prosince 2012, sp. zn. 30 Cdo 1759/2011, konstatoval, že tzv. Sazebníku OSA lze podle ustálené praxe v zásadě přisoudit hodnotu měřítko výše obvyklé autorské odměny.

Možnost stanovit náhradu škody jako paušální částku na základě takových hledisek, jako je alespoň výše licenčních poplatků nebo poplatků, které by musely být zaplacený, kdyby porušovatel práv požádal o udělení oprávnění k užívání příslušných práv duševního vlastnictví, ostatně připouští v čl. 13 odst. 1 i Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/48/ES ze dne 29. dubna 2004, o dodržování práv duševního vlastnictví.

Konečně je třeba znovu zdůraznit, že bezdůvodné obohacení, tedy bezesmluvní plnění, nelze dle ustálené judikatury navyšovat o daň z přidané hodnoty DPH (srovnej např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 14. června 2011, sp. zn. 32 Cdo 626/2010, ze dne 17. ledna 2012, sp. zn. 32 Cdo 3923/2010, ze dne 14. června 2011, sp. zn. 32 Cdo 626/2010, z poslední doby srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16.12.2015, č. j. 30Cdo 5429/2014 – 660 /OSA – Ochranný svaz autorský pro práva k dílům hudebním, z. s., vs. Lázně Darkov, a.s./, a rozsudek téhož soudu ze dne 27.1.2016, sp. zn. 30 Cdo 2715/2015 /OSA – Ochranný svaz autorský pro práva k dílům hudebním, z. s., vs. Horské lázně Karlova Studánka, s.p./). Soud by proto ani v případě, že by se žalobci podařilo prokázat jeho žalobní tvrzení, neuložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou by žalobce nebyl povinen z vydaného bezdůvodného obohacení odvést. Ostatně i ze sazebníků žalobce je patrné, že žalobce uvádí sazby autorských odměn bez daně z přidané hodnoty, a proto soudu není zřejmé, proč by nemohl být tzv. „sankční dvojnásobek“ (§ 40 odst. 4 autorského zákona) vypočten ze sazeb uvedených v sazebníku bez daně z přidané hodnoty.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích.

Právo odvolání však přísluší pouze tomu účastníku, jemuž byla rozhodnutím soudu způsobena v jeho právech určitá (byť nepatrná) újma odstranitelná tím, že odvolací soud toto rozhodnutí zruší nebo změní (teorie procesního práva hovoří o tzv. subjektivní přípustnosti odvolání, srov. např. též důvody usnesení Nejvyššího soudu uveřejněného pod číslem 3/2000 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 8. 2000, sp. zn. 2 Cdon 1648/97, uveřejněné v časopise Soudní judikatura č. 12, ročník 2000, pod číslem 138).

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo exekuci.

V Pardubicích dne 31. října 2016

Aleš Korejtko, v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Šárka Honzíčková